

Sygn. akt IX W 471/16

Straż Miejska R. (...) 102.16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

zaoczny

Dnia 13 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku IX Wydział Karny w składzie

Przewodniczący: SSR Joanna Kucal

Protokolant: stażysta Katarzyna Musiał

w obecności oskarżyciela insp. Kamila Lipowska

po rozpoznaniu dnia 13 września 2016 r.

sprawy przeciwko

P. U.

s. Z. i M.

ur. (...) w T.

obwinionemu o to, że:

w dniu 18 stycznia 2016 r. w R. przy ul. (...), wbrew obowiązkowi określonymu w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, nie wskazał komu powierzył do kierowania pojazdu marki D. o nr rejestracyjnym (...) w dniu 13 listopada 2015 r. o godzinie 19:50 w R. na ul. (...)

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym

1. uznaje obwinionego P. U. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego ustawowe znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw i za to na mocy art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 zł (trzystu złotych);

2. na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. i art. 3 ust. 1 w związku z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 roku, nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł (trzydziestu złotych) tytułem opłaty oraz kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Sędzia

Sygn. akt IX W 471/16

UZASADNIENIE

Straż Miejska w R. w dniu 13 listopada 2015r. o godzinie 19:50 ujawniła wykroczenie popełnione przez kierowcę pojazdu marki D. o nr rej. (...), który pozostawił przedmiotowy pojazd w miejscu niedozwolonym na ul. (...) w R..

W toku czynności wyjaśniających ustalono, że właścicielem pojazdu jest A. W. zamieszkały C. przy ul. (...). Straż Miejska w R. pismem z dnia 17 grudnia 2015r. zażądała od niego wskazania komu powierzył do kierowania bądź używania pojazd marki D. o nr rej. (...) w dniu 13 listopada 2015r. o godz. 19.50. W odpowiedzi na wezwanie A. W. przesłał do Straży Miejskiej w R. fakturę sprzedaży przedmiotowego pojazdu, do której doszło w dniu 11 września 2015r. Z dokumentu tego wynikało, że nowym właścicielem pojazdu został P. U. zamieszkały w B. przy ul. (...). Mając to na uwadze, Straż Miejska w R. pismem z dnia 4 stycznia 2016r. zażądała od P. U. wskazania w terminie 7 dni komu powierzył do kierowania bądź używania pojazd marki D. o nr rej. (...) w dniu 13 listopada 2015r. o godz. 19.50. Obwiniony nie zareagował na powyższe. Obwiniony w żaden sposób również nie zareagował na wezwania z dnia 01 lutego 2016r., 19 lutego 2016 r., 11 marca 2016r. oraz 19 kwietnia 2016r. do złożenia wyjaśnień w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia.

(zbiorczy raport czynności k. 2, zdjęcie k. 3, wydruk z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców k. 4, żądanie wskazania k. 9 i 15, faktura k. 12, wezwania k. 18, 21, 24, 28)

Sąd Rejonowy w Rybniku w dniu 2 czerwca 2016r. wydał w niniejszej sprawie wyrok nakazowy. W sprzeciwie od wyroku nakazowego obwiniony podniósł (k. 36), że nie ma wiedzy kto jest obecnym właścicielem pojazdu D. o nr rej. (...) ani kto go używa. Wskazał, że był właścicielem pojazdu tylko 2 dni, kupił go we wrześniu 2015r. w piątek od handlarza z C., a w niedzielę sprzedał go handlarzowi z B.. Stwierdził, że nie posiada danych na temat tego pojazdu, bo je utracił.

Sąd wyznaczając rozprawę główną wezwał obwinionego do osobistego stawiennictwa i zobligował do okazania na terminie rozprawy wszelkich dokumentów związanych z kupnem i sprzedażą przedmiotowego samochodu.

Obwiniony mimo prawidłowego wezwania na termin rozprawy w dniu 13 września 2016r., odebranego osobiście, nie stawiał się na rozprawie, nie usprawiedliwił swojej nieobecności ani nie wnosił o odroczenie rozprawy. Nadto, nie nadesłał żadnych dokumentów związanych z transakcjami dotyczącymi w/w samochodu.

Sąd nie uwzględnił zwartych w sprzeciwie od wyroku nakazowego informacji dotyczących rzekomej sprzedaży przedmiotowego samochodu przed datą popełniania zarzucanego czynu. Obwiniony nie przedstawił żadnych dowodów, które uwiarygodniłyby jego twierdzenia, a które nie korespondują z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd dał wiarę zgromadzonym w sprawie dowodom z dokumentów, które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych, a w stosunku do których nie ujawniły się żadne okoliczności, które mogłyby podważać ich wiarygodność i autentyczność. Nadto, sporządzone zostały one przez uprawnione osoby i organy w zakresie swoich kompetencji.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania wina i sprawstwo obwinionego P. U. w zakresie zarzucanego mu wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. nie budzą wątpliwości.

Przedmiotem ochrony art. 96 § 3 k.w. jest bezpieczeństwo i porządek w ruchu drogowym. Zgodnie z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym właściciel pojazdu ma obowiązek wskazać, na żądanie właściwego organu, komu powierzony został pojazd do kierowania w określonym czasie. Zachowanie sprawcze polega na niewskazaniu wbrew obowiązkowi, komu został powierzony pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Niewskazanie polega na odmowie udzielenia informacji o osobie, której został powierzony pojazd do kierowania lub używania. Niewskazaniem jest także udzielenie odpowiedzi negatywnej, na przykład, że nie wskaże tej osoby lub nie wie, w czyjej dyspozycji w określonym czasie był pojazd, jak też zaniechanie udzielenia odpowiedzi. Znamię to jest zatem spełnione w razie bezczynności, tj. nieudzielenia odpowiedzi właściwemu organowi. Właściciel (lub posiadacz) pojazdu nie może skutecznie uchylić się od obowiązku przewidzianego w art. 78 ust. cyt. wyżej ustawy nawet w sytuacji powierzenia pojazdu osobie najbliższej, która dopuściła się wykroczenia. Ustawodawca przewidział wprawdzie możliwość niewskazania przez zobowiązanego, wbrew obowiązkowi, osoby kierującej pojazdem jedynie pod warunkiem wykazania, że pojazd ten został użyty wbrew jego woli i wiedzy, przez nieznaną mu osobę, czemu nie

mógł zapobiec. Zwrócić jednakże uwagę należy, iż wszystkie te warunki muszą zostać spełnione łącznie. W przeciwnym razie właściciel pojazdu (lub posiadacz), od którego zażądano takiej informacji popełnia wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 kw.

Sąd uznając, iż obwiniony P. U. dopuścił się zarzucanego czynu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 zł. W ocenie Sądu jest to kara adekwatna, spełniająca swoje funkcje i obejmująca jednocześnie całą karygodność działania sprawcy. Tak orzeczona kara grzywny winna być wystarczająca do osiągnięcia wobec obwinionego celów zapobiegawczych i wychowawczych oraz wykształcenia w nim krytycznego stosunku do popełnionego czynu.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze, aby nie przekraczała ona stopnia winy obwinionego oraz uwzględniała stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, o którym decyduje rodzaj naruszonych reguł. Czyn przypisany obwinionemu jest zawiniony. Można mu przypisać winę w czasie jego popełnienia, albowiem uzasadnionym było w konkretnej sytuacji wymagać od obwinionego zachowania zgodnego z prawem a nie zachodziły jednocześnie okoliczności, które odmowę takiego zachowania uzasadniałyby. P. U. to osoba dorosła, poczytalna, o odpowiednim do wieku doświadczeniu życiowym. Można zarzucić mu zatem, że mając możliwość wyboru postępowania, nie dał posłuchu normie prawnej. Sąd baczyl, aby orzeczona kara spełniała swe cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec obwinionego, uświadamiając mu naganność jego postępowania oraz wzbudzając przekonanie, że negatywne skutki popełniania wykroczeń przekraczają płynące z tego korzyści. Wpływ na wymiar kary miały też względy prewencji ogólnej poprzez uświadomienie społeczeństwu konieczności respektowania norm prawnych oraz fakt, że brak poszanowania obowiązującego prawa, jego lekceważenie powoduje niekorzystne konsekwencje.

Przy określeniu wysokości grzywny Sąd wziął pod uwagę treść art. 24 § 3 k.w., zgodnie z którym bierze się pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. W ocenie Sądu, wysokość orzeczonej grzywny znajduje się w zasięgu jego możliwości finansowych, a ponadto nie stanowi ona kary zbyt surowej lub dolegliwej.

Na mocy art. 3 ust. 1 w związku z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz art. 118 k.p.w. obciążono obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotą 30 zł tytułem opłaty sądowej oraz kwotą 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, albowiem obwiniony koszty te swoim zachowaniem spowodował i posiada możliwości finansowe, aby je uiścić.